

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla a dr. Csapláros Imre jogtanácsos által képviselt **felperes neve** (címe) felperesnek - a dr. Csősz Zsigmond ügyvéd által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen 1.127.000 forint és járulékai megfizetése iránt indított perében a Somogy Megyei Bíróság 2010.október 18. napján kelt 23.P.20.971/2010/3. számú ítélete ellen az alperes 4. sorszáma alatt benyújtott fellebbezése folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 20.000 (húszezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I nd o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes 2000-tól 2010. február 16. napjáig volt tagja a felperes gazdasági kamarának. 2002-től az adatközlési kötelezettségének nem tett eleget. 2002. és 2003. években a tagdíjminimum összegét fizette meg. Ezt követően tagdíjfizetési kötelezettségét egyáltalán nem teljesítette. A felperes elnöksége eredménytelen fizetési felszólítást követően 2010. február 16. napján zárta ki az alperest a felperes tagjai sorából.

A felperes keresetében a 2005. tárgyévre visszanyúlóan 2005-2009. tárgyévек tartamában összesen 1.127.000 forint meg nem fizetett tagdíj és járulékai megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Azzal védekezett, hogy a kamarai tagsága ráutaló magatartással megszűnt, miután a felperes több év

folyamatában, hosszú időn keresztül tudomásul vette, hogy az alperes sem az adatszolgáltatási, sem a tagdíjfizetési kötelezettségét nem teljesítette. Kifejtette azt az álláspontját, hogy a nem fizető tagot kötelezően ki kellett volna zárni a kamarának a tagjai sorából, ezért a felperes nem járt el tisztességesen és jóhiszeműen, amikor a kizárásra csak 2010-ben kerített sort és az öt éves elévülési időn belül kamatostól követeli az alperestől a hátralékos tagdíjakat.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet teljesítette. Ítéleti döntése kialakításakor figyelembe vette a felperes alapszabályának a tagsági jogviszony keletkezésére és megszűnésére, valamint a tag kötelezettségeire vonatkozó rendelkezéseit. Ezeket összevetette a gazdasági kamarákról szóló 1999. évi CXXI. törvény rendelkezéseivel, és arra a következtetésre jutott, hogy sem a törvény, sem a felperes alapszabálya nem írt elő kizárási kötelezettséget a kamara számára a tagdíjfizetési kötelezettségét elmulasztó taggal szemben, a felperes tehát jogszerűen követelhetette az alperestől az elévülési időn belül esedékessé vált tagdíjhátralékokat és azok járulékait.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, kérve az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását. Fellebbezésében megismételte az elsőfokú eljárásban előadott védekezését, hivatkozva arra, hogy a felperes alapszabályának 18/c. pontja szerint a tagsággal együtt járó kötelezettségek ismételt vagy súlyos megsértése miatt a tagot a gazdasági kamara tagjai sorából kizárja és törli a nyilvántartásból. Védekezését kiegészítette azzal, hogy a kötelező kizárást kötelezően megelőző írásbeli felszólításra és a kizárásra az alapszabály, illetőleg a gazdasági kamarákra vonatkozó jogszabályi előírások határidőt nem határoznak meg, ezért álláspontja szerint háttér joganyagként a Polgári törvénykönyv rendelkezései vehetők figyelembe, ezek közül is a Ptk.4.§-a, amely szerint a polgári jogok gyakorlása és kötelezettsége teljesítése során a felek a jóhiszeműség és tisztesség követelményeinek megfelelően, kölcsönösen együttműködve kötelesek eljárni. Ehhez képest véleménye szerint a felperes a saját felróható magatartására - azaz a felszólítás elmaradására - hivatkozik előnyök szerzése végett, amikor az elévülési idő tartamára követeli az alperestől a kamarai tagdíjat. Rögzítette azt a hallomásból szerzett értesülését is, hogy a felperes a keresettel érvényesíteni kívánt tagdíjkövetelését engedményezte harmadik személy részére, ezzel a felperes perbeli legitimációja megszűnt.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Cáfolta azt a felperesi állítást, hogy engedményezte volna a keresettel érvényesíteni kívánt követelését harmadik személy részére, utalva arra, hogy amennyiben erre sor került volna, arról az alperes írásban értesítést kapott volna.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntése alapjául szolgáló tényeket helyesen állapította meg. A helyesen megállapított tényekből helyes jogi következtetések levonásával hozta meg érdemben is helytálló döntését, ezért azt a másodfokú

bíróság a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján - utalással a Pp.254.§ (3) bekezdésében foglaltakra is - helyes indokai alapján helybenhagyta.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakra utal még a másodfokú bíróság.

Helytállóan rögzítette az elsőfokú bíróság az ítéletének indokai között, hogy nem csak a gazdasági kamarákról szóló törvény, hanem a felperes alapszabálya sem írta elő kötelezően a tagsági kötelezettségeit súlyosan megsértő tag kizárását. Az alapszabály felperes által hivatkozott 18/c. pontja is feltételesen fogalmaz: megszűnik a kamarai tagság, ha a tagsággal együtt járó kötelezettségek ismételt vagy súlyos megsértése miatt a tagot a gazdasági kamara tagjai sorából kizárja és törlik a tagokról vezetett nyilvántartásból. A kizárásra vonatkozó határozatot a kamara elnöksége jogosult meghozni. Ezzel összhangban rendelkezik úgy az alapszabály 113. pontja, hogy a meg nem fizetett tagdíj és egyéb tartozás megfizetése iránti követelését a kamara bíróság előtt érvényesíti és a tagot a kamarából kizárhatja. Az alapszabály következetesen alkalmazható, de nem kötelezően alkalmazandó szankcióként fogalmazza meg a kizárás lehetőségét a tagdíjfizetési kötelezettségét felszólítás ellenére elmulasztó taggal szemben. Minthogy a kamarai tagság nem csak a kötelezettségekben megnyilvánuló hátrányokkal, hanem előnyökkel is jár - különösen a perbeli esetnek megfelelő önkéntes kamarai tagság -, semmiképpen sem sérti a Ptk.4.§-ának az (1) bekezdését az a körülmény, hogy a felperes a kötelezettségeit súlyosan megsértő alperesi tagot nem fosztotta meg korábban a tagsággal együtt járó előnyök szerzésének a lehetőségétől. Tekintettel arra, hogy az alperes a kamarai tagságát különösebb formai követelmények teljesítését nem igénylő kilépési nyilatkozattal, tehát egyszerűen megszüntethette volna, ennek hiánya kézenfekvő értelmezésben a tagdíjfizetés elmulasztása ellenére is a kamarai tagság fenntartásának a szándékára utal. Az alperes adatszolgáltatási kötelezettsége és tagdíjfizetési kötelezettsége elmulasztásából tehát nem kellett a felperesnek egyértelműen arra következtetnie, hogy az alperes már nem kívánja fenntartani a kamarai tagságát. A fizetési felszólítás több éves elmaradása ugyancsak nem ütközik a Ptk.4.§ (1) bekezdésébe. A Ptk.324.§ (1) bekezdéséből is következően a Polgári törvénykönyv általánosságban jogszerűnek ismeri el az igényérvényesítés öt éves késedelmét. A tételes jog által biztosított igényérvényesítési lehetőség nyilvánvalóan nem állhat ellentétben a Ptk.4.§ (1) bekezdésében megfogalmazott jóhiszeműség és tisztesség követelményével és az együttműködési kötelezettséggel. A felperes csak az általános öt éves elévülési időn belül esedékessé vált követelését érvényesítette az alperessel szemben. A felszólítás késedelme következtében nem hogy előnyöket szerzett volna, hanem az elévülési időn túl régebben esedékessé vált követeléseit érvényesítésének lehetőségétől elesett. A felszólítás késedelme nem a felperes, hanem az alperes számára járt előnyök szerzésével.

Az alperes maga is bizonytalan hallomásként adta csak elő a felperes által a perben érvényesített követelés peren kívül álló személy részére történt engedményezését. E tényállítás valóságosságát a felperes cáfolta. A cáfolatra az alperes nem

nyilatkozott, korábbi bizonytalan ténybeli feltételezését nem erősítette meg konkrét tényállításokkal. A másodfokú bíróság ezért ezzel a bizonytalan fellebbezési hivatkozással érdemben nem foglalkozott.

A fellebbezés sikertelenségére tekintettel a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján az alperes köteles a másodfokú eljárási költségek viselésére. A másodfokú bíróság a felperes jogi képviseleti munkadíját a Pp.67.§ (2) bekezdése és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése alapján 20.000 forintban állapította meg, figyelembe véve azt is, hogy a felperes jogi képviselője a másodfokú tárgyaláson nem jelent meg.

P é c s , 2011. május 19.

dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, dr. Döme Attila s.k. előadó bíró, dr. Kutasi Tünde s.k. bíró